

சுப்ரபாரதிமணியன் சிறுகதைகளில் தொழில்சார் உளவியல்

த. தமிழரசி ^{அ. *}

^அ தமிழ்த்துறை, அவினாசிலிங்கம் மனையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம், கோயம்புத்தூர்-641043, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Business Psychology in Subrabharathimanian's Short Stories

D. Thamizharasi ^{அ. *}

^அ Department of Tamil, Avinashilingam Institute for Home Science and Higher Education for Women, Coimbatore-641043, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
bharathi.thamil@gmail.com

Received: 18-09-2022
Revised: 12-11-2022
Accepted: 16-11-2022
Published: 05-12-2022

ABSTRACT

Workers are the pillars of the country's development. They are the creative forces of mankind. While the New World exalts the workers as Brahmas, it is seen that they are not in a correspondingly exalted position. Creators express through their work the professional crushes they have seen or encountered. Creator Subrabharathimanian has such an impact that one can see self-awareness and social concern in his works. Subrabharathimanian's short stories deal with the psychological problems, emotions and problems faced and encountered by male and female workers in industrial establishments every day.

Keywords: Subrabharathimanian, Workers, Development, Social

முன்னுரை

நாட்டின் வளர்ச்சிக்குத் தூண்களாக விளங்குகிறவர்கள் தொழிலாளர்களாவர். அவர்கள் மனிதகுலத்தின் ஆக்கசக்திகளாக விளங்குபவர்கள். நவ உலகம் பிரம்மாக்கள் என்று தொழிலாளர்களை மேன்மையாக எண்ணும் வேளையில் அவர்கள் அதற்குரிய உயரிய நிலையில் இல்லாதிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. படைப்பாளர்கள் தாங்கள் பார்த்த அல்லது சந்தித்த தொழில் சார்ந்த நசுக்கங்களைப் படைப்பின் வழியே வெளிப்படுத்துகின்றனர். அவற்றில் தன்னுணர்வுடன் சமுதாய அக்கறையும் காணக்கூடும். இத்தகைய தாக்கத்தைப் படைப்பாளர் சுப்ரபாரதிமணியன் ஏற்படுத்துகின்றார். தொழில் நிலையங்களில் எண்ணற்ற ஆண், பெண்தொழிலாளர்கள் நாள் தோறும் எதிர்கொள்கின்ற மற்றும் சந்திக்கின்ற பிரச்சனைகளையும், மனவுணர்வுகளையும் சிக்கல்களையும் உளவியல் அடிப்படையில் சுப்ரபாரதி மணியன் சிறுகதைகளில் காணமுடிகின்றது.

தொழிலாளர்கள்

பிறதொழில் செய்கின்றவர்கள் அனைவரும் பிறரைத் தொழுதுஉண்டு பின் செல்லுகின்றவாழ்க்கையுடையவர்கள். அடிமைத்தனத்திற்குட்பட்டவர்கள் என்று கூறலாம். இவ்வாறு சுயதொழில்களைச் செய்வோர் பலரும் இன்றையச் சூழலில் பிறரிடம் வேலைக்குச் செல்கிறார்கள். உள்நாட்டில் மட்டுமல்லாது வெளியூர்களுக்கும், வெளிநாடுகளுக்கும் வேலைதேடிச் செல்லும் நிலை உள்ளது. அவ்வாறு வேலைக்குச் செல்லும் தொழிலாளர்களின் மனநிலையை ஆசிரியர்

வேற்றுமண்ணும் புதுக்குழந்தையும், வெளூப்பு,விமோசனம் என்ற சிறுகதைகளில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘வேற்றுமண்ணும் புதுக் குழந்தையும்’ என்ற சிறுகதையில் சுந்தரன் வேற்று மாநிலத்திலுள்ள ஒருநகரத்தில் வேலைசெய்கிறான். அவன் மனைவி கிருஷ்ணவேணி பிரசவத்திற்காகப் பிறந்தவீட்டிற்கு வருகிறாள். குழந்தைபிறந்து இரண்டொருமாதங்களில் திருப்பி அனுப்பப்படுவாள் என்று நம்புகிறான். ஒவ்வொருமுறையும் ஏதாவது ஒருகாரணத்தைக் கூறி பிறந்தவீட்டார் கிருஷ்ணவேணியை அனுப்ப மறுக்கிறார்கள்.

குழந்தையையும், மனைவியையும் தன்னுடன் வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற சுந்தரனின் ஆசை நிராசையாகிறது. முனைவியை அழைத்துச் செல்லவேண்டு மென்பதற்காகப் பெரியப்பாவின் சாவிற் கு வருகிறான். அம்முறையும் மனைவி, குழந்தை இல்லாமல் திரும்பிச் செல்கிறான். குழந்தைமுகம் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டால் போதுமென்று தனிமையான நாட்களில் வேதனைகளைக் கரைக்கிறான். அவன் வேலைசெய்யும் மாநிலத்தின் மொழியை அறியாததினாலும் பிறமாநிலத்திலிருந்து வேலைக்கு இடம்பெயர்ந்தவர்கள் என்பதினாலும் கலவரத்தில் காயப்படுத்தப்படுகிறான்.

“தமிழ்ப் புத்தகம் என்பதைச் சட்டென யார் யாரோ தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். குனிந்து எடுக்க முயன்ற போது யாரோ காலால் தட்டி விட்டார்கள். அவன் நிமிர் நிமிர் யாரோ பின்பக்கப் புட்டத்தில் கால் வைத்துத் தள்ளினார்கள்” (Subrabharathimanian, 2009)

இவ்வாறு வெளி மாநிலங்களுக்கு வேலை நிமித்தமாகச் செல்லும் தொழிலாளர்கள் மொழி பேதமையினாலும், வேறுபாடுகளினாலும் துன்பத்திற்குள்ளாகிறார்கள். குடும்ப உறவுகளை உடன் தக்கவைத்துக் கொள்ள இயலாமலும், பொருளாதார நிலையைச் சமன்படுத்த முடியாமலும் நிலை தடுமாறுகிறார்கள். உறவுகளுக்கிடையேயும், தொழிலுக்கிடையேயும் நிலையான வாழ்வியலை அமைத்துக்கொள்ளாச் சூழ்நிலையின் சிக்கலில் தவிக்கிறார்கள் என்பதை இச்சிறுகதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

வெளிநாட்டில் தொழிலாளர்கள்

‘விமோசனம்’ என்ற சிறுகதையில் ஒருவன் அதிகமான சம்பளத்திற்கும் வருமானத்திற்கும் விருப்பம் கொண்டு இலண்டனுக்கு வேலைத்தேடிச் செல்கிறான். இலண்டனில் அவனுடைய கடவுச் சீட்டும், விசாவும் தொலைந்து போகிறது. அதிகச் சம்பளத்திற்கு ஆசைப்பட்டவன் கட்டிடவேலைக்குச் செல்கிறான். காவல் துறையின் விசாரணைக்கு அஞ்சிக் கட்டிடத் தலைமையாளனாகிய பாகிஸ்தானியனிடம் தஞ்சம் புகுகிறான். தலைமறைவான இடத்தில் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடும் பெண்களிடம் நாட்டம் கொள்கிறது அவனது மனம். தற்காலிகமாக வெள்ளைக்காரியிடம் பாலுணர்வு கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுக்குள் மேலோங்குகிறது. அவனிடம்,

“உன் ஜென்மம் முழுவதும் உழைத்துவிட்டு என்னிடம் வா இவேண்டாம் போய்விடு.

எனக்குத் தேவையான பணம் உன்னிடம் இருக்காது” (Subrabharathimanian, 2009)

என்று பாலியல் தொழிலாளிப் பெண் கூறுகிறாள். தொலைந்து போய்விட்ட கடவுச் சீட்டு பெற உழைத்துப் பணம் சேகரிக்க வேண்டுமென்றும், ஏதாவது ஒரு விமானத்தில் இடம் கிடைத்தால் போதும் ஊர் திரும்ப வேண்டுமென்ற இலட்சிய உணர்வு மாற்றம் பெற்று வெள்ளைக்காரியை அடையவேண்டிப் பணம் சேர்க்கமுற்படுகிறான். வெளிநாட்டு மோகமும், வெளிநாட்டின் சூழலில் தனது உடமைகளையும், இலட்சியங்களையும் தொலைத்து நெறிமுறைகளை விடுத்தும் வாழும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகிறான்.

வெளிமாநிலங்களுக்கும், வெளிநாடுகளுக்கும் பொருளாதாரத் தேவைக்காகவும், அதிக வருமானத்தை ஈட்டவேண்டுமென்ற நோக்கத்திலும் சொந்த நாட்டினையோ, மாநிலத்தையோ விட்டு இடம் பெயர்ந்து செல்லும் தொழிலாளர்களின் மனநிலையை சிறுகதைகளில் காணமுடிகின்றது.

உள்மனப் புலம்பல்கள்

'வாகனம்' என்ற சிறுகதையில் சிதம்பரம் என்பவன் பனியன் தொழிற்சாலை முதலாளி வேலாயுத்ததிடம் கார் ஓட்டுநராக வேலைசெய்கிறான். வேலாயுத்தைப் அவசரக் கூட்டங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லுதல் மற்றும் முதலாளியின் மனைவி ஜெயா, குழந்தைகள் சேகர், ராணி ஆகியோரைச் சுற்றுலாத்தளங்களுக்கு அழைத்துப் போதல் எனவாரம், மாதம் என்றில்லாமல் எல்லாநாட்களும் ஓய்வின்றி உழைக்கிறான். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் தனது அக்கா மகன் அருணாடன் கழித்தால் அவனது குழந்தைத் தனம் தனதுபணிச்சுமையைக் குறைத்து ஆசுவாசப்படுத்தி உற்சாகம் அளிக்கும் என்ற உணர்வு தோன்றுகிறது. ஆனால் முதலாளியின் மனைவி ஜெயாவுடனான உறவு அவனது மனதில் பலவீனத்தையும் உடலில் சோர்வையும் தோற்றுவிக்கிறது. இத்தகைய உணர்வுடன் அருணைப் பார்த்தால் தன் சோர்வான தோற்றம் அவனைப் பாதிக்கும் என்று அஞ்சுகிறான். அருணைப் பார்க்கமுடியாதக் கோபத்தை ஜெயாவிடம் காண்பிக்கிறான்.

"உங்க கூட நெருக்கமா இருக்கிறதே எல்லா உறுத்தலையும் கொண்டு வந்திற்ற மாதிரி இருக்கிறது. அந்த உறுத்தலை சகஜமா எடுத்துக்க. தூக்கிபோடு. வாழ்க்கையிலே எப்பவும் உறுத்தலா எடுத்துக்காதே நானே பெரிசா எடுத்துக்கறதில்லை" (Subrabharathimianian, 2015)

என்று கூறும் ஜெயாவிற்குக் கள்ளஉறவு கொள்வது எந்தவகையுறுத்தலையும் ஏற்படுத்துவதில்லை. மாறாகத் தன்னிலையை நியாயப்படுத்துகிறான். கள்ளஉறவு குறித்து முதலாளி அறிந்தால் தண்டிக்கப்படுவதும், ஊரைவிட்டு வெளியேற்றப்படுவதும் தானாகத் தான் இருக்கும் என்ற எண்ணமானது சிதம்பரத்தின் உள் மனப் புலம்பலாக அமைகிறது. முதலாளி வர்க்கம் என்பதால்

அப்பெண் தனக்குக் கீழ் நிலையிலுள்ள தொழிலாளியை அடிமையாக எண்ணிப் பாலுறவிற்கு உட்படுத்துவது எதிர்க்க இயலாமல் பலவீனமடைந்து, தனது சுதந்திரத்தையும், உடல் வலிமையையும் இழக்கின்ற உளவியல் பாங்கினைக் காணமுடிகின்றது.

'ஸ்தலங்கள்' என்ற சிறுகதையில் ஒருவனின் தந்தை மரம் ஏறும் தொழிலாளி. இதனால் தன் மகனும் இத்தொழிலில் ஈடுபடக் கூடாதென்று வேறு வேலைக்கு அனுப்புகிறார். தொழிற்சங்கத்தில் ஈடுபாடுகொண்டவனாகத் திகழ்கிறான். அவனது மனைவி கனகம் சங்கத்தின் விஷயங்களும், அலுவலகச் சிக்கல்களும் இல்லாத அவனை மட்டுமே எதிர்பார்க்கிறான். தொழிற்சங்கத்தில் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளாலும், சங்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கையினாலும் பல்வேறு இடங்களுக்குப் பந்தாடப்படுகிறான். குடும்பத்தினைப் பிரிந்து ஊர் ஊராக அலையும் அவன் தன் நிலையை எண்ணிச் சலனப்படுகிறான்.

"யூனியனிஸ்டா...நிறையப் பிரசங்கம் கேட்கலாம் இந்த ரூம்லி யூனியனிஸ்டன்னா பிரசங்கம் பண்ணித்தான் ஆகணுமா...? சந்தா வசூலிக்கவாச்சும் பிரசங்கம் பண்ணணும்" (Subrabharathimianian, 2009)

என்று தொழிற்சங்கத்தைச் சார்ந்தவன் என்பதால் பசி, உறக்கம் என அனைத்தையும் மறந்து சங்கத்தின் நன்மைகள் குறித்து உரையாற்றக்கூடிய ஒருவன் அச்சங்கத்தினாலேயே மனஉளைச்சலுக்கு ஆளாக்கப்படுகிறான்.

கிணறுவெட்டும் தொழிலாளர்கள்

'வெடி' என்ற சிறுகதையில் திருமலையும், முத்தரசனும் தங்களது மொழிக்காக கிணறுவெட்டுக் கூலி உட்பட, டொருவரையொருவர் முந்திக் கொண்டு இடம் பிடிப்பது என்று அனைத்துச் செயல்களிலும் பகையையும், போராட்டங்களையும் தூண்டிவிடுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். மொழிப் போராட்டத்தில் மறியல் செய்து திருமலையின் பெரியப்பா மகன் வெங்கடாசலம் சிறைக்குச் சென்ற காரணத்தினால் திருமலையின் ஆவேசம் உச்சநிலையை அடைந்தது. அதனால் மாநிலத்தில் இரயில் தண்டவாளங்களிலும், பொது இடங்களிலும் டிரான்ஸிஸ்டர், பெட்டிகள், டப்பாக்கள் என்று வெவ்வேறு உருவங்களில் குண்டுகள் வெடிக்கின்றன. இதனால் கிணறு வெட்டுகிறவன் உபயோகப்படுத்தும் வெடிமருந்து கூட விற்கக்கூடாது என்ற தடை ஏற்படுகிறது. சுப்பையாவிற்குப் போராட்டம்

முடிவடைந்து தனது தொழிலை ஆரம்பிக்க ஒருமாதகாலம் பிடித்துவிடும் என்ற எண்ணம் அச்சுறுத்துவதாயுள்ளது.

“அவசரப்படாதே. அப்பிடித் தப்பித் தவறிச் சோத்துக்குக் காசில்லேன்னு சுந்தரண்ணனுக்குக் சுனையெக் காட்டிக் கொடுத்திடலாம்னு வெடிவெச்ச, போலீஸில் உன்ன அசைவம் பண்ணிடுவாங்கய்யா...” (Subrabharathimanian, 2017)

என்று சுப்பையாவைத் திருமலை பயமுறுத்துகிறான். சுப்பையா கிணற்றில் வெடிவைத்துப் பாறைகளைத் தகர்த்து அதன் சத்தத்துடனே வாழ்க்கையைக் கடந்தவன் என்பதால் வெடிச் சத்தம் இல்லாமல் இருப்பது சங்கடத்தைத் தருகிறது. வெடிச் சத்தத்தைக் கேட்டுவிட்டால் போதும். தொழிலுக்குச் செல்லும் வரை இருந்துவிடலாமவேலையில்லாமல் சும்மாயிருப்பது சுப்பையாவின் மனதில் வெறுமையை ஏற்படுத்துகிறது.

‘பழைய ஓயினும் புதுச் சாராயமும்’ என்ற சிறுகதையில் எழுத்தாளன் ஒருவன் நண்பன் கிறிஸ்டோபரைச் சந்திக்க இலண்டன் நகருக்குச் செல்கிறான். கிறிஸ்டோபரும் அவனது மனைவி மெல்வினும் இந்திய நாட்டைக் குறித்தும் அவன் வசிக்கும் திருப்பூர் நகரம் குறித்தும் விசாரிக்கிறார்கள்.

குழந்தைத் தொழிலாளர்கள், அசுத்தமான தெருக்கள், காசுகொடுத்து வாங்கவேண்டிய குடிநீர், சாயப்பட்டறைக் கழிவுகள், சாக்கடை என்று மாறிவிட்ட திருப்பூர் நகரத்தின் அவலநிலைக் குறித்து நண்பனிடம் வருத்தப்படுகிறான். கிறிஸ்டோபரும் திருப்பூர் நகரின் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் பற்றி டாலர் சிட்டியின் சவலைக் குழந்தைகள் மேல்தான் எனக்குப் பெரும் கவலை. படிப்பில்லாமல் அன்பில்லாமல், கலாச்சார வன்முறையால் நசுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள்.

“குழந்தைத் தொழிலாளர் பற்றி எழுதினால் உன் இந்தியமுதலாளிகள்

கூட உன்னைத் தேசத்துரோகி என்றுதான் சொல்வார்கள்” (Subrabharathimanian, 2017)

என்கிற கிறிஸ்டோபர் வெளிநாட்டு எழுத்தாளனாக இருந்தாலும், இந்திய நாட்டிலுள்ள குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் குறித்த விழிப்புணர்வையும் நாட்டிலுள்ள குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் குறித்த அவலங்களையும் வெளிப்படுத்த எண்ணுகிறான். ஆனால் முதலாளிகளோ குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் நிலைவெளிப்படுத்தப்பட்டால் அது தேசத்துரோகமாகும் என்று கூறி அவனை அச்சுறுத்துகிறார்கள்.

நமது நாட்டில் குழந்தைகளுக்குக் குழந்தைப் பருவம் என்பது இல்லை. ஏழெட்டு வயதிற்குப்பிறகு அவர்கள் தொழிலாளிகளாகிறார்கள். இருபது வயதில் தகப்பன்களாகிறார்கள். உடையிலும், வெளிப்பூச்சிலும் மட்டும் நாகரிகம் தொனிக்கும் மக்கள் மற்றதில் ஆதிவாசிகளாக வன்முறைக் குணமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். விருந்தோம்பலுக்கும் பெயர் போன கொங்குமண்ணில் இன்றைக்கு வாழும் மக்கள் எல்லோர் மூச்சிலும், பெருமூச்சிலும் பணம் மட்டுமே முதன்மையாக இருக்கிறது என்றும், குழந்தைத் தொழிலாளர் முறை ஒழிக்கப்படவில்லையென்றால் வரும் தலைமுறைகள் கலாச்சாரச் சீர்கேட்டிற்கு ஆளாகும் என்ற உளவியலை இச்சிறுகதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பெண் தொழிலாளர்கள்

பெண்கள் இன்றைய அளவில் ஆண்களுக்கு நிகராக எல்லாத் துறைகளிலும் வேலை செய்கிறார்கள். பெண்கல்வியும், குடும்பச்சூழலும் பெண்கள் தொழிலாளர்களாகச் செயல்படுவதற்கு அடித்தளமிடுகின்றன. பெண்கள் வேலைக்குச் செல்வது என்பது இன்றைய காலகட்டத்தில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது.

“பெண் உழைப்பாளர்கள் பெரும்பாலும் அமைப்புச்சாரா பிரிவில் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். மிகப்பெரிய அளவில் சுரண்டப்படும் பெண்கள் பெரும்பாலும் ஏற்றுமதித் தொழில்துறையில் தான பெரும் எண்ணிக்கையில் காணப்படுகின்றனர். அத்துறைதான் நாட்டின் அந்நியக் கடனை

அடைப்பதற்கான அந்நியச் செலாவணியை ஈட்டுகிறது. ஆடைகள் தைப்பது, மின்னணுவியல் உதிரிப் பாகங்களை ஒன்றிணைப்பது, இறால் மீன்களைச் சுத்தம் செய்வது, தேயிலை, பறிப்பது என அனைத்துத் துறைப் பெண்களும் பட்டினியில் வாழ்கிறார்கள் அல்லது பட்டினிகிடக்கும் நிலைக்குத் தள்ளும் ஊதியம் பெறுகிறார்கள். நிர்வாகங்களைப் பொறுத்தவரை பெண் தொழிலாளர்களை வேலைக்கு கமர்த்துவதற்கான காரணத்தின் பின்னணி அவர்கள் அமைப்பதாகத் திரளும் போது ஆண் தொழிலாளர்களை விட மிகுதியாகத் துன்பங்களை எதிர்கொள்கிறார்கள்” (Subrabharathimanian, 2015)

வெகுகாலமாகவே சமூகத்தின் கீழ்நிலையிலுள்ள பெண்கள் பணி செய்து பொருளிட்டிக் குடும்பத்தைப் பராமரித்துவருகின்றனர். அவர்கள் வீட்டிற்குள்ளேயும் வெளியிலும் வேலையின் பாரத்தைச் சுமக்கின்றனர். குடும்பச் சூழ்நிலையின் காரணமாக பல்வேறு தொழிலகங்களுக்குப் பெண்கள் வேலைக்குச் செல்கிறார்கள். அத்தகைய தொழில் நிறுவனங்களில் ஆண்களின் மோகச் சூழல்களைப் பெண் தொழிலாளர்கள் தவிர்ப்பது என்பது இயலாததாகவே உள்ளது. பாலியல் வன்கொடுமைகள் ஒவ்வொரு நாளும் ஏதாவது ஒரு சூழலில் பெண்களுக்கு எதிராக அரங்கேறியவண்ணம் இருக்கின்றன. பெண்களின் உழைப்பு சுரண்டப்படுவதோடு மட்டுமல்லாமல் உழைக்கும் பெண்கள் உடலாலும், மனத்தாலும் மிகவும் துன்பப்படுத்தப்படுகிறார்கள். தொழிற்சாலைகளில் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் முக்கியப் பிரச்சனைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுவது பாலியல் அத்துமீறல் ஆகும். வாழ்க்கையில் அவர்கள் எதிர்கொள்கின்ற வறுமை அவர்களின் எதிர்ப்புணர்ச்சியை அடக்கிவிடுகிறது. பணியன் தொழிற்சாலைகளில் பெண்கள் முதலாளிகளாலும், கண்காணிப்பாளர்களாலும் பல நிலைகளில் பாலியல் கொடுமைக்கு ஆளாகின்றனர். தொழிற்சாலையில் வேலைசெய்யும் பெண்களை முதலாளிகள் தன் சுய இலாபத்திற்காகத் தவறான வழிகளில் ஈடுபடுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

முடிவுரை

தொழில் நகரமான திருப்பூர் ஏராளமான தொழிற்சாலைகளைத் தன்னகத்தேக் கொண்டுள்ளது. தொழிலாளர்களின் வாழ்வியலானது சுற்றுச்சூழலினால் பாதிக்கப்படுகின்றது. வறுமை, முதலாளித்துவ ஆதிக்கம், பாலியல் வன்கொடுமை, மொழிபேதம் என்று பல்வேறு வகைகளில் உளவியல் மாறுபாடுகளுக்கு உட்படுகிறார்கள் என்பதனை சுப்பாரதிமணியனின் சிறுகதைகளில் காணமுடிகின்றது. நாட்டின் வளர்ச்சிக்குத் தூண்களாக விளங்கக் கூடியவர்கள் தொழிலாளர்கள். உழைக்கும் தொழிலாளர்களிடையே தொழிற்சாலையின் சூழல் பல்வேறு மாறுதல்களை ஏற்படுத்துகிறது. பணியன் தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளர்களின் உழைப்பு சுரண்டப்படுகிறது. முதலாளிகளுக்கு ஏற்படும் தோல்விபயத்தைத் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்டதாகக் கருதி வருந்துகிறார்கள். பணியன் தொழிற்சாலையின் வளர்ச்சியும், முடக்கமும் திருப்பூர் நகரமக்களின் அங்கு வாழ்கின்ற தொழிலாளர்களின் மனநிலையை மாற்றியமைக்கின்றது. வெளியூர்களுக்கும், வெளிநாடுகளுக்கும் வேலைதேடியும், வேலைநிமித்தமாகவும் செல்லும் தொழிலாளர்கள் பல்வேறு இன்னல்களைச் சந்திக்கிறார்கள். முதலாளிவர்க்கத்தின் ஆதிக்கத்தால் துன்பப்படும் தொழிலாளர்கள் தங்களின் நிலையை உள்மனப் புலம்பல்களாக வெளியிடுகிறார்கள். தனியார் மையங்களினால் கிடைக்கக்கூடிய அந்நியச் செலாவணிக்காகத் தொழிலாளர்கள் தங்களின் வாழ்வியலையே மாற்றிக் கொள்கிறார்கள். குழந்தைத் தொழிலாளர்களும், பெண் தொழிலாளர்களும் தொழில் நிறுவனங்களினால் பல இன்னல்களுக்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்கள். பாலியல் வன்கொடுமைக்குப் பெண் தொழிலாளர்கள் ஆட்படுகிறார்கள். நிரந்தர வேலையின்மைபெண் தொழிலாளர் உளவியல் சிக்கல்களுள்ளாக்குகிறது.

References

- Subrabharathimanian, (2009) Subrabharathimanian Kavithaigal, New Century Book House, Chennai, India.
 Subrabharathimanian, (2015) Pinnal, New Century Book House, Chennai, India.
 Subrabharathimanian, (2017) Arivipu, New Century Book House, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License